

24.03.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
HERCEGOVAČKO NERETVANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U ČAPLJINI
Broj: 53 0 Rs 035406 10 Rs
Čapljina, 21.03.2011. godine

Općinski sud u Čapljini, sudac Marija Šimić u pravnoj stvari tužitelja Faruk Repeša Višići bb, Čapljina, zastupan po punomoćniku Maji Škoro odvjetnici iz Mostara, protiv tuženog JP Željeznice FBiH d.o.o Sarajevo, zastupanog po zakonskom zastupniku direktoru Nedžad Osmanagiću, a isti po punomoćnici uposlenici Mirsadi Muftić, radi isplate, vsp.17.871,69 KM, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 04.03.2011.godine u nazočnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženog, dana 21.3. 2011.godine donio je slijedeću

P R E S U D U

I Dužan je tuženi isplatiti tužitelju iznos od 506,60 KM na ime regresa za godišnji odmor za 2008.godinu zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2008.godine do isplate, iznos od 558,60 KM na ime regresa za godišnji odmor za 2009.godinu, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2009.godinu, iznos od 554,40 KM na ime regresa za godišnji odmor za 2010.godinu zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2010. godine do isplate sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

II Dužan je tuženi isplatiti tužitelju na ime manje isplaćene plaće, i to za mjesec listopad 2007.godine iznos od 173,53 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.11.2007.godine do isplate, za studeni 2007.godine iznos od 106,30 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.12.2007.godine do isplate, za sječanj 2008.godine iznos od 185,42 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.02.2008.godine do isplate, za veljaču 2008.godine iznos od 68,25 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.03.2008.godine do isplate, za srpanj 2009.godine iznos od 106,88 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.8.2009.godine, za kolovoz 2009.godine iznos od 128,90 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.09.2009.godine do isplate, za rujanj 2009.godine iznos od 121,44 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.10.2009.godine do isplate, za listopad 2010.godine iznos od 117,68 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.11.2010.godine do isplate, za studeni 2010.godine iznos od 129,69 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.12.2010.godine do isplate, sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

III Dužan je tuženi na ime neuplaćenih doprinosa za tužitelja iz plaće i na plaću za PIO/MIO uplatiti Federalnom zavodu PIO/MIO ukupan iznos od 14.544,00 KM, i to iznos od 2.102,60 KM za period od 01.01.2003.g. do 31.12.2003.g., iznos od 3.131,97 KM za period od 01.01.2004.g. do 31.12.2004.g., iznos od 3.278,30 KM za period od 01.01.2005.g. do 30.09.2005.g., iznos od 2.905,80 KM za period od 01.05.2007.g. do 31.12.2007.g., iznos od 934,20 KM za period od 01.09.2008.g. do 31.10.2008.g., iznos od 2.191,20 KM za period od 01.08.2009.g. do 31.12.2009.g., te Federalnom zavodu za PIO/MIO dostaviti potrebne podatke za ostvarivanje prava iz mirovinskog i invalidskog osiguranja, a naročito obrazac M4 sa

podacima o utvrđenoj plaći, naknadi plaće, stažu osiguranja i uplaćenim doprinosima tužitelja, a sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

IV Dužan je tuženi na ime doprinosa na razlike plaće tužitelju za period od 01.07.2007.godine do 01.03.2008.godine i za period od 01.07.2009.godine do 01.10.2009.godine uplatiti Federalnom zavodu za PIO iznos od 570,00 KM, te Federalnom zavodu za PIO/MIO dostaviti podatke za ostvarivanje prava iz mirovinskog i invalidskog osiguranja, a naročito obrazac M4 sa podacima o utvrđenoj plaći, naknadi plaće, stažu osiguranja i uplaćenim doprinosima tužitelja, a sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe

V Dužan je tuženi nadoknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 3.182,00 KM, sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj u tužbi, podnesenoj ovom sudu dana 29.11.2010.godine, navodi da je kod tuženog zaposlen na radnom mjestu „mašinovođa“, da mu nije isplaćen regres za korištenje godišnjeg odmora u visini od najmanje 70 % prosječne plaće ostvarene u Federaciji BiH, prema posljednjim objavljenim podacima Federalnog zavoda za statistiku i to za 2008 godinu, 2009.godinu i 2010.godinu, po kojem osnovu mu je tuženi u obvezi isplatiti ukupan iznos od 1.639,00 KM zajedno sa pripadajućom zakonskom kamatom. Dalje navodi kako mu je za period od mjeseca 9/2007 god. do 02/2008 god. obračun plaće vršen prema neto satnici od 1,66 do 1,70 KM umjesto po najnižoj neto satnici koja iznosi 1,94 KM, a koja je definisana Kolektivnim ugovorom Željezničara FBiH, te da mu je za mjesece 7, 8 i 9 /2009 god. neosnovano odbijan iznos od 10% od neto plate čime je tužitelj primao iznos manji za 270,00 KM. Tužitelju, kako se u tužbi navodi, već duži period nisu uplaćivani doprinosi prema MIO niti za zdravstveno osiguranje, pa radi svega navedenog tužitelj tužbom od tuženog potražuje na ime regresa za godišnji odmor za 2008. god. iznos od 525,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2009. godine do isplate, za 2009.god. iznos od 554,00 KM zajedno sa zakonskom kamatom od 01.01.2010. godine pa do isplate, za 2010. godinu iznos od 560,00 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2011.godine do, na ime manje obračunatog iznosa za platu za period od mjeseca 09/2007 do 02/2008, iznos od 1.500,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom za svaku plaću pojedinačno počev od dospelosti od svakog pojedinačnog iznosa do isplate, na ime manje isplaćenih plaća za mjesece 7, 8 i 9/2009 iznos od 270,00 KM sa zakonskom zateznom kamtom za svaku plaću pojedinačno počev od dospelosti svakog pojedinačnog iznosa do isplate, na ime doprinosa iz plaće i na plaću za mirovinsko invalidsko osiguranje za period od 01.10.2001. godine do 31.10.2005. godine kao i za period od 01.08.2009. godine do 01.10.2010. godine iznos od 16.200,00 KM koje će uplatiti Federalnom zavodu PIO/MIO uz dostavu podataka potrebnih za ostvarivanje prava iz mirovinskog i invalidskog osiguranja, a naročito obrazac M4 sa podacima o utvrđenoj plaći, naknadu plaće, staž osiguranja, i uplaćenim doprinosima tužitelja, a sve to uz naknadu troškova parničnog postupka i sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

Tužitelj je tijekom postupka u više navrata vršio preinaku, te preciziranje tužbenog zahtjeva, a istog je konačno opredijelio dana 04.03.2011. godine na glavnoj raspravi u skladu sa nalazom i mišljenjem vještaka finansijske struke, i to na način da na ime regresa za godišnji odmor za 2008.godinu potražuje iznos od 506,60 zajedno sa zakonskom zateznom

kamatom počev od 01.08.2007.godine do isplate, iznos od 558,60 KM na ime regresa za godišnji odmor za 2009.godinu, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2009.godinu, iznos od 554,40 KM na ime regresa za godišnji odmor za 2010.godinu zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2010. godine do isplate, a u odnosu na ostala potraživanja, na način kao u st.II, III i IV izreke.

U odgovoru na tužbu tuženi ne osporava da je tužitelj njen uposlenik, na radnom mjestu mašinovođa otvorene pruge I rang- R. J. VV Mostar- Služba za vuču vozova i OŠV Mosar - Prometno poslovno područje. Tuženi čini nespornim da tužitelju nije isplaćen regres za korištenje godišnjeg odmora za 2008, 2009. i 2010.godinu, ali ističe da, kao poslodavac, nije niti bio dužan isplatiti regres uposlenicima za godinu u kojoj je poslovao s gubitkom. Tuženi ističe da je odredbom čl 19. Općeg kolektivnog ugovora za teritoriju Federacije Bosne i Hercegovine (Sl.novine F BiH broj 54/05) propisano da uposlenik ima pravo na regres za korištenje godišnjeg odmora u visini najmanje 50 % prosječne neto plaće svih uposlenih, ostvarene kod poslodavca u mjesecu koji prethodi isplati regresa, ali pod uvjetom da poslodavac nije prethodnu godinu završio sa gubitkom, ali da je tuženi 2007, 2008. i 2009 godinu, koje godine prethode isplati regresa, poslovanje završio sa gubitkom što je razvidno iz bilance uspjeha za svaku od navedenih godina, te stoga smatra da nije bio dužan isplatiti regres za korištenje godišnjeg odmora svojim uposlenicima. Nadalje navodi da je čl 90. Kolektivnog ugovora željezničara propisano da se osnovna plaća korigira i na temelju ostvarenih rezultata u procesu rada odnosno na radnom mjestu, a članom 8. Općeg kolektivnog ugovora je propisano da se izuzetno mogu utvrditi uvjeti, visina, način i period utvrđivanja bruto odnosno neto satnice koja ne može biti niža od 1,25 KM, a kako je tuženi u navedenom periodu poslovao sa gubitkom primjenom odredbe čl. 8. Općeg kolektivnog ugovora satnica je utvrđena i obračun plaće je vršen prema neto satnici od 1,66 do 1,70 KM., radi čega da je neosnovan zahtjev tužitelja za isplatu razlike plaća u periodu od 09/2007 do 02/2008, kao i za mjesec 10 i 11/2010.g u smislu čl.1. Kolektivnog ugovora o izmjenama kolektivnog ugovora željezničara FBiH, Pravilnika o VIII izmjenama i dopunama pravilnika o radu. Ističe se i prigovor apsolutne zastare potraživanja kada je u pitanju obračun za mjesec 09/2007 jer je plaća za taj mjesec isplaćena 8.11.2007.g.. Prema navodima tuženika, tužitelju jeste neto plaća za 7, 8 i 9/2009 godine umanjena za 10 %, ali je isti postupao zakonito primjenjujući Zakon o načinu ostvarivanja ušteta u F BiH („Sl. novine F BiH“ br. 50/09) koji uređuje način ostvarivanja ušteta u sredstvima proračuna F BiH koja su namijenjena za plaće u ustanovama koje se financiraju s proračuna te da će ukupna mjesečna masa sredstava u proračunima za plaće, naknade koje nemaju karakter plaća, tekuće grantove i ostale tekuće rashode iznositi 10 % manje od ukupne mase iz mjeseca prosinca 2008.godine, te je istim zakonom propisano da se ovaj način ušteta primjenjuje od 01.07.2009.godine, te da je provedena kompletna procedura predviđena za svako smanjenje plaća po kojoj se obavezno moralo izvršiti konsultiranje sa sindikatom, i da je sindikat dao suglasnost za navedenu Odluku o smanjenju plaće od 10 %. U odnosu na tužbeni zahtjev tužitelja po osnovu neuplaćenih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje tuženi navodi da je i taj zahtjev tužitelja neosnovan iz razloga što su uvjeti, način plaćanja i postupak naplate i djelomični otpis dospjelih, a nenaplaćenih doprinosa regulisani Zakonom o naplati i djelomičnom otpisu dospjelih, a nenaplaćenih doprinosa za socijalno osiguranje (Sl.novine FBiH broj 25/06) odnosno Zakonom o finansijskoj konsolidaciji JP Željeznice Federacije Bosne i Hercegovine d.o.o Sarajevo (Sl.novine FBiH 4/09), pa slijedom navedenog predlaže da se tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti odbiju kao neosnovani.

Na glavnoj raspravi izvedeni su dokazi čitanjem i uvidom u Ugovor o radu tužitelja, opomenu pred tužbu upućenu tuženiku, podneske – dopise tužitelja upućene tuženiku i PIO /MIO Mostar, bilansa uspjeha za period od 1. 1. do 31. 12. 2006. g. , bilansa uspjeha za

period od 1. 1. do 31. 12. 2007. godine, bilansa uspjeha za period od 1. 1. do 31. 12. 2008. godine, od 1. 1. do 31. 12. 2009. godine, knjižnu obavijest 450- XI /07 od 8.11.2007. godine , Sporazum o privremenoj izmjeni kolektivnog ugovora Željezničara FBiH od 23. 6. 2009. godine , Pravilnik o VIII. izmjenama i dopunama Pravilnika o radu ŽFBiH i Odluku o usvajanju Pravilnika od 14.10.2010.g., kolektivni ugovor Željezničara FBiH (Sl.novine FBiHbr. 68/10), u Sporazum br. 5103/09 od 9. 10. 2009. godine vezano na okolnosti umanjnja plaće za 10%, zaključen između predsjednika uprava i predstavnika sindikata , te financijskim vještanjem po stalnom sudskom vještaku Slavici Aničić, te je ocjenom svih provedenih dokaza, a sukladno čl. 8. ZPP-a, sud odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Među parničnim strankama nije sporno da je tužitelj zaposlenik tuženika, da obavlja poslove i zadatke na radnom mjestu „ mašinovođa otvorene pruge el. Vuča I ranga , a što proizilazi i iz Ugovora o radu zaključenog između parničnih stranaka. Također nije sporno da tužitelju nije isplaćen regres za korištenje godišnjeg odmora za godine 2008.,2009. i 2010.godinu, kao niti doprinosi iz plaće i na plaću za mirovinsko i invalidskog osiguranja za tužiteljicu u utuženom periodu, te pored toga tuženik čini nespornim da je tužiteljici za mjesece 07, 08 i 09 /2009. godinu izvršeno umanjnje plaće od 10%, i da je obračun plaće u utuženom periodu vršen prema neto satnici od 1, 66 KM do 1, 70 KM .

Međutim, sporan je pravi osnov potraživanja tužitelja, odnosno da li istom pripada pravo na potraživanje naknade na ime manje isplaćenih plaća, pravo na regres u utuženom periodu prema odredbama Općeg kolektivnog ugovora za teritoriju FBiH ili se na potraživanja istog trebaju primjeniti odredbe Kolektivnog ugovora Željezničara FBiH (Sl. Novine FBiH br. 11/07), kao što je sporna i osnovanost potraživanja po osnovu neuplaćenih doprinosa za mirovinsko i invalidsko osiguranje.

Pravni osnov razmatran je u okviru odredbi Zakona o radu Službene novine FBiH br. 43/99 i 32/00), Općeg kolektivnog ugovora za teritoriju FBiH (Službene novine FBiH br. 54/05) i Kolektivnog ugovora željezničara FBiH.

Člankom 68. Zakona o radu (S l.novine F BiH broj 43/99 i 32/00) propisano je da se plaće zaposlenika utvrđuju kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu i ugovorom o radu. Čl. 69. Zakona o radu je propisano da se kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu utvrđuje najniža plaća, te uvjeti i način njenog usklađivanja. Poslodavac koga obavezuje kolektivni ugovor ili pravilnik o radu ne može zaposleniku obračunati i isplatiti plaću manju od plaće utvrđene kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu i ugovorom o radu. Člankom 115. Zakona o radu propisano je da je kolektivni ugovor obavezan za strane koje su ga sklopile kao i za strane koje su mu naknadno pristupile. Prema čl.111. Zakona o radu kolektivni ugovori su izvor prava u našem pravnom sistemu, pa u odnosu na individualne ugovore djeluju kao zakon odnosno pravna norma kojom se štiti minimum prava zaposlenika ispod kojeg se ne može ići prilikom zaključivanja ugovora o radu odnosno prilikom zasnivanja radnog odnosa.Uzimajući u obzir normativnost kolektivnih ugovora smatra se da je svaki zaposlenik stupanjem na posao pristupio i kolektivnom ugovoru, pa iz njega može crpiti sva prava koja su mu po osnovu rada ili u vezi sa radom kao minimum osigurana, a to znači da poslodavac ta prava ne može niti umanjiti niti uskratiti.

Prema ocjeni ovog suda, u konkretnoj pravnoj situaciji se imaju primijeniti odredbe Kolektivnog ugovora željezničara FbiH (Službene novine FBiH br. 11/07) koji je stupio na snagu 29.02.2007.godine i potpisan od strane Samostalnog sindikata željezničkih radnika BiH, Sindikata mašinovođa – strojovođa u F BiH i Neovisnog sindikata željezničara u HNK/Ž, te Federalnog ministarstva prometa i komunikacija (kao predstavnika Vlade) s druge strane. Obzirom da je Vlada F BiH zaključila predmetni Ugovor, ista je stranka navedenog Kolektivnog ugovora, pa predmetni Granski kolektivni ugovor obavezuje i tuženog kao

poslodavca iz razloga što je većinski vlasnik državnog kapitala – tuženog Vlada F BiH. Odredbe ovog Kolektivnog ugovora se primjenjuju neposredno i istim se uređuju prava i obaveze iz rada i po osnovu rada zaposlenika željezničara u Federaciji Bosne i Hercegovine kao i prava, obaveze i odgovornosti željeznica u Federaciji Bosne i Hercegovine kao poslodavca, a u skladu s Općim kolektivnim ugovorom za teritoriju Federacije Bosne i Hercegovine, Zakonom o radu i drugim važećim zakonskim propisima. Člankom 2. st.3. navedenog Ugovora je propisano da pravilnici poslodavca moraju biti u skladu sa ovim Kolektivnim ugovorom, a stavom 4. istog članka je propisano da ako bi Pravilnikom neko pravo zaposlenika bilo utvrđeno u manjem opsegu od prava koja proizlaze iz ovog Kolektivnog ugovora, to se primjenjuju odredbe ovog Kolektivnog ugovora. Člankom 5. ovog Kolektivnog ugovora izričito je propisano da će se potpisnici ugovora zalagati za pravilno provođenje i poštivanje odredaba istog i otklanjati sve prepreke koje onemogućavaju njegovo dosljedno izvršavanju u praksi. S obzirom na naprijed navedeno jasno je da je u cijelosti neutemeljen prigovor tuženika kako se u ovoj konkretnoj pravnoj stvari treba primjeniti Opći Kolektivni ugovor koji da je po hijerarhiji akata na višem nivou od Granskog Kolektivnog ugovora .

Člankom 38. Kolektivnog ugovora željezničara F BiH propisano je da zaposlenik ima pravo na plaćeni godišnji odmor za svaku kalendarsku godinu ....., a čl. 89. st.2. je propisano da najniža neto satnica kao osnovica za obračun osnovne plaće zaposlenika ne može biti manja od 1,94 KM za mjesečni prosjek od 174 sata, a na najnižu neto plaću zaposleniku se primjenjuje koeficijent po čl. 93. ovog Ugovora. U odnosu na potraživanje tužiteljice na ime neisplaćenog regresa za korištenje godišnjeg odmora primijenjena je odredba čl. 103. ovog Ugovora prema kojoj zaposlenik ima pravo na regres za godišnji odmor u visini od 70 % od prosječne plaće ostvarene u FBiH prema posljednjim objavljenim podacima Federalnog zavoda za statistiku.

Prigovor, odnosno navode tuženog da isti nije bio dužan isplatiti regres za korištenje godišnjeg odmora tužitelju obzirom da je u utuženom periodu poslovao s gubitkom ovaj sud nalazi neosnovanim imajući u vidu odredbu čl. 3 st. 3 Općeg kolektivnog ugovora kojom je definisano da se za zaposlenika primjenjuje najpovoljnije pravo iz radnog odnosa ako je različito uređeno Općim kolektivnim ugovorom, Kolektivnim ugovorom na nivou Županije, Kolektivnim ugovorom za područje djelatnosti, pravilnikom o radu, ugovorom o radu ili Zakonom. Osim toga, Izmjene Kolektivnog ugovora željezničara F BiH i Pravilnik o VIII izmjenama i dopunama pravilnika o radu na koje se tuženik poziva ističući neosnovanost potraživanja isplate regresa za 2010. godinu, se ni u kojem slučaju ne bi mogli primjeniti u odnosu na tužitelja, obzirom da su stupili na snagu (listopad 2010.g.) nakon što je isti koristio godišnji odmor za 2010. godinu, točnije u mjesecu travnju kako to proizlazi iz podataka tuženika dostavljenih u svrhu izrade nalaza i mišljenja od strane vještaka finansijske struke.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu koji se donosi na isplatu naknade na ime razlike neisplaćene plaća sud je primijenio odredbu čl. 89. Kolektivnog ugovora željezničara Federacije BiH kojom je utvrđeno da najniža neto satnica ne može biti manja od 1,94 KM za mjesečni prosjek od 174 sata, te da se na najnižu neto plaću primjenjuje koeficijent po grupi složenosti poslova utvrđen čl. 93. ovog Ugovora.

Neutemeljen je prigovor tuženog da je postupao zakonito kada je tužitelju umanjivao plaću sukladno Zakonu o načinu ostvarivanja ušteta u Federaciji BiH (Sl. novine F BiH broj 50/09). Odredbom članka 2. st.1. navedenog Zakona uštete po osnovu plaća ili naknada koje nemaju karakter plaće regulirane se odredbama aneksa kolektivnih ugovora grana i djelatnosti, a tužena nije dokazala da je navedeni aneks donesen.

Sud također nalazi neosnovanim navode tuženog da je obavezu neuplaćenih doprinosa za mirovinsko i invalidsko osiguranje za zaposlenike tuženog preuzela Federacija BiH, prema odredbama Zakona o finansijskoj konsolidaciji JP Željeznica FBiH za period od

01.01.2008.godine do 31.12.2012.godine, obzirom da je to zakonska obaveza tuženog, a da se istim zakonom uređuje osiguranje financijske održivosti i stabilnosti tuženog za navedeni period jer je Federacija vlasnik državnog kapitala kod tuženog prema čl. 8. navedenog Zakona. Pored toga, tuženi se poziva na odredbe Zakona o naplati i djelomičnom otpisu dospelih, a nenaplaćenih doprinosa za socijalno osiguranje, a da po istom Zakonu nije zaključio sporazum o izmirenju duga sa Federalnim zavodom za PIO/MIO, kako je propisano čl. 11. istog Zakona.

Na okolnost utvrđivanja visine neisplaćene tj.manje isplaćenih plaća tužiteljice, regresa i neuplaćenih doprinosa u utuženom periodu, izveden je dokaz financijskim vještačenjem po vještaku odnosne struke Slavici Aničić, koja je nalaz sačinila dana 27.01.2011.g. na temelju dokumentacije u spisu, dokumentacije FZ MIO /PIO, dokumentacije koja se nalazi kod tuženika (lične kartone tužitelja –zaposlenog za 2003., 2004., 2005.,2007., 2008., 2009. i 2010.g., te platne listiće za mjesece 03/2007., 02/2008., 08/2009.), a shodno Kolektivnom Ugovoru radnika Željeznice, te isti dopunila dana 25.02.2011.godine Iz nalaza i mišljenja navedenog vještaka proizlazi da tuženi, tužitelju nije isplatio regres za godinu 2008. u iznosu od 506,60 KM, mada je godišnji odmor koristio u mjesecu veljači , iznos od 558,60 KM na ime regresa za godišnji odmor za 2009. god. kojeg je koristio u mjesecu travnju. Tužitelj je i u tijeku 2010.godine koristio godišnji odmor te mu također nije isplaćena odnosna naknada-regres, što nije sporno među parničnim strankama, i to u mjesecu travnju, kako to proizlazi iz ličnog kartona za 2010.godinu, pa bi naknada prema čl.103.Kolektivnog ugovora iznosila 566,00 KM (podaci o prosječnoj isplaćenoj mjesečnoj plaći objavljeni u Sl.N.FbiH br.28/10).

Vještak u svom nalazu utvrđuje da su tužitelju u utuženom periodu isplaćivane plaće u manjim iznima i to za mjesec listopad 2007.godine iznos od 173,53 KM, za studeni 2007.godine iznos od 106,30 KM, za sječanj 2008.godine iznos od 185,42 KM, za veljaču 2008.godine iznos od 68,25 KM, za srpanj 2009.godine iznos od 106,88 KM, za kolovoz 2009. godine iznos od 128, 90 KM, za rujanj 2009. godine iznos od 121, 44 KM, za listopad 2010. godine iznos od 117,68 KM, za studeni 2010. godine iznos od 129,69 KM. Prema nalazu vještaka, tuženik nije uplatio doprinose za tužitelja iz plaće i na plaću za PIO/MIO Federalnom zavodu PIO/MIO u ukupnom iznosu od 14.544,00 KM, i to iznos od 2.102,60 KM za period od 01.01.2003.g. do 31.12.2003.g., iznos od 3.131,97 KM za period od 01.01.2004.g. do 31.12.2004.g., iznos od 3.278,30 KM za period od 01.01.2005.g. do 30.09.2005.g., iznos od 2.905,80 KM za period od 01.05.2007.g. do 31.12.2007.g., iznos od 934,20 KM za period od 01.09.2008.g. do 31.10.2008.g., iznos od 2.191,20 KM za period od 01.08.2009.g. do 31.12.2009.g., niti iznos od 570,00 KM na ime doprinosa na razlike plaće, koji iznos nije uplaćen Federalnom zavodu za PIO/MIO. Tuženik, nesporno je među parničnim strankama, nije dostavio propisane Obrasce za tužitelja jer nije niti uplatio doprinose.

Na nalaz vještaka parnične stranke nisu imale prigovora, u pogledu financijskog dijela, no tuženik je istom prigovorio u smislu osnovanosti tužbenog zahtjeva. Sud je nalazu vještaka, obrazloženje kojeg na glavnoj raspravi parnične stranke nisu tražile, poklonio vjeru cijeneći ga objektivnim te sačinjenim u skladu sa pravilima struke, radi čega je tužbeni zahtjev tužitelja u pogledu glavnog potraživanja, konačno opredijeljen upravo u skladu sa sačinjenim nalazom, u cijelosti i usvojio na način kao u izreci. Kako iznos koji tužitelj potražuje na ime naknade za korištenje godišnjeg odmora za 2010.g., kojeg vještak nije naznačio u svom nalazu, ne premašuje iznos 70% od prosječne mjesečne plaće ostvarene u FbiH (podaci o prosječnoj isplaćenoj mjesečnoj plaći objavljeni u Sl.N.FbiH br.28/10), to je i u ovom dijelu postavljeni tužbeni zahtjev valjalo u cijelosti usvojiti kao osnovan, imajući u vidu sve naprijed navedeno.

Na dosuđene iznose traženih naknada na ime manje isplaćene plaće i na ime neisplaćenog regresa za godišnji odmor sud je dosudio zakonsku zateznu kamatu od dospelosti svakog novčanog potraživanja, odnosno prema postavljenom zahtjevu, a kako je to i navedeno u izreci presude, obzirom da je tužitelj prema podacima iz Ličnog kartona za odnosne godine, godišnji odmor za 2008.g. koristio u 02.mjesecu, za 2009.g. u 4.mjesecu, za 2010.godinu u 4.mjesecu. Ovaj sud je pri tomu imao u vidu odluku Ustavnog suda BiH u predmetu broj AP 1499/07 od 08.09.2009.godine i zaključak sjednice Građanskog odjeljenja Vrhovnog suda FBiH izračen u rješenju broj 070-0-Rcv-09-001553 od 20.10.2009.godine, prema kojim se plaće i ostala novčana potraživanja iz radnog odnosa ne mogu smatrati povremenim potraživanjima u smislu čl.372. st.1. Zakona o obveznim odnosima jer ta potraživanja dospijevaju točno određenog datuma te od tog datuma poslodavac pada u docnju i plaća zakonsku zateznu kamatu zbog neizvršenih novčanih obaveza, a to u skladu sa odredbama čl.277 Zakona o obveznim odnosima. Pravo na potraživanje regresa dospijeva prvog narednog dana nakon početka korištenja godišnjeg odmora i od tada počinje teći zastara zahtijeva za isplatu regresa, kakav stav je zauzet u odluci Vrhovnog suda FBiH broj:070-0-Rev-08-000904 od 13.08.2009.godine, pa kako tužitelj potražuje zakonsku zateznu kamatu za sve godine tek od 1.8., a ne ranije obzirom da je na period korištenja godišnjeg odmora to mogao učiniti, to je sud imajući u vidu čl.2.ZPP-a, donio odluku kao u izreci.

Sud je odluku o troškovima postupka donio temeljem članka 386. stavak 1. i važeće OT, a isti se sastoje od nagrade za sastav opomene pred tužbu 180,00 KM (25%), sastav tužbe i zastupanja na dva ročišta u iznosu od po 720,00 KM, zastupanja na raspravi dana 25.02.2011.g. u iznosu od 360,00 KM, što uvećano za 17 % poreza iznosi 2.948,00 KM. Kada se na prednji iznos dodaju troškovi prijevoza punomoćnika na relaciji Mostar-Čapljina u iznosu od 84,00 KM i troškovi vještačenja 150,00 KM, dobije se iznos od 3.182,00 KM, koliko je tužitelju i dosuđeno. Sud nije dosudio tužitelju traženu naknadu troškova sastava podneska od 3.2.2011.godine i troškova PTT-a, jer isti nisu bili nužni za vođenje ovog postupka, a to sukladno čl. 387 st.1. ZPP-a FBiH.

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom/Kantonalnom sudu u Mostaru, putem ovog suda, u roku od 15 dana od dana primitka iste.

